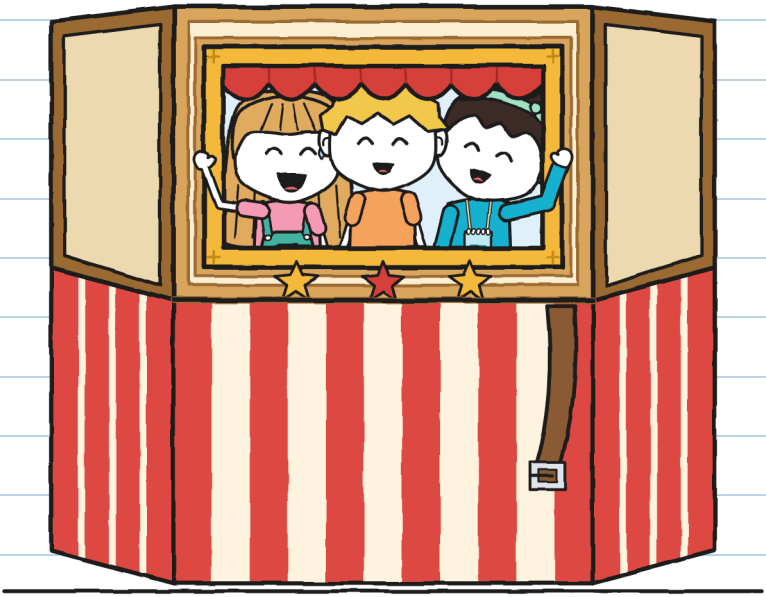
OMÖJLIGA LEVERANSER · 6

En plats för tre

LinguAula

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK M
Mellannivå · 9+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 6

En plats för tre

Text och bild: LinguAula

STORLEK M · Mellannivå · 9+

Svensk version: LinguAula

Första upplagan: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Bok 6 i serien. Tidigare: "Det här paketet bits", "Öppnas ej före åskan", "Retur, tack", "Inte här, Smula!" och "En tårta för två".

LinguAula

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Tre bär den. Jag har valt handtag. –J.

Delat. Vi får plats. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den hopfälld.

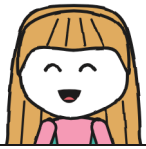
BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen. Riktiga drakar finns inte. Paket flyger inte tillbaka. Ska du transportera något på riktigt, titta på sidan 76. –J.

VEM ÄR VEM

Gunni. Mäter i centimeter. Den här veckan räknar han också något annat.

Julia. Hon kan vägen. Att förklara den är en annan sak.

Noa. Julias vän sedan förut. Mäter i steg: dem har hon alltid på sig.

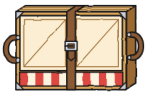
Irene. Leder teaterverkstaden. Hon säger inte vilken väg: hon säger "stopp".

Totte. Kör för BLIXTBUD och finns i affären. Tar tid och har inga åsikter. Nästan.

Märta. Lånar ut paketet. Kartongen släpper hon inte.

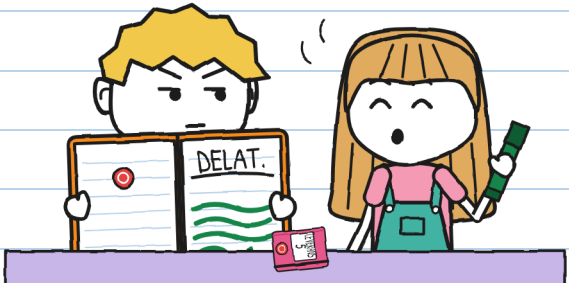
Nr 6. En teater som får plats i en kartong. Om ingen håller i remmen slår den upp där den vill.

R. Avsändare. Den här gången lämnade R. en rad i en inventarielista.

LEVERANSBOK 6
av Gunni

DELAT.

Anteckningsbok 5 tog slut med två visare på en urtavla. Den här är orange, som en mandarin. Den har också affärens stämpel.

På första sidan skrev jag ett enda ord. Jag lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Den var inte ledig en enda minut.

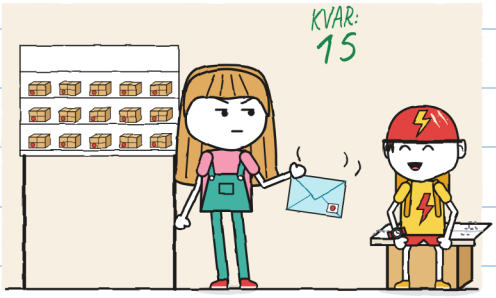
Jag har delat första sidan med min handstil. –J.

KAPITEL 1

Varför behövs det tre?

På måndagen, när skolan var slut, väntade Julia på mig vid disken med ett kuvert i handen. Det var varken grönt eller blått. Det var turkost, och det var stängt.

– Brevbäraren kom med det. Det står ”Till affären Omöjliga leveranser”. Jag har inte öppnat det på ett tag.
– Hur länge?
– Tjugoåtta minuter, sa Totte från sin låda och tittade på klockan. Kvartersrekord.

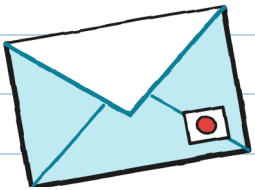

Inte mitt. Andras kuvert väger trefalt. –J.

Märta öppnade det med en nagel.

Jag heter Irene och är ansvarig för teaterverkstaden i medborgarhuset.
När jag uppdaterade inventarielistan hittade jag en rad:
"Hopfällbar miniteater: ännu ej mottagen".
Har ni den?
Lördag den 31:a är det kvartersrallyt.
Om miniteatern kommer hopfälld till vår gård,
buren av ett lag på tre, skriver jag på redan där.
I Noas lag finns det plats för tre och just nu är det bara hon.

Julia: det är ju jag! Nu håller jag på med teater.
Ta med någon som kan paket. –Noa

"Någon som kan paket". Det var jag. "Paket" gillade jag. "Någon" gillade jag mindre.

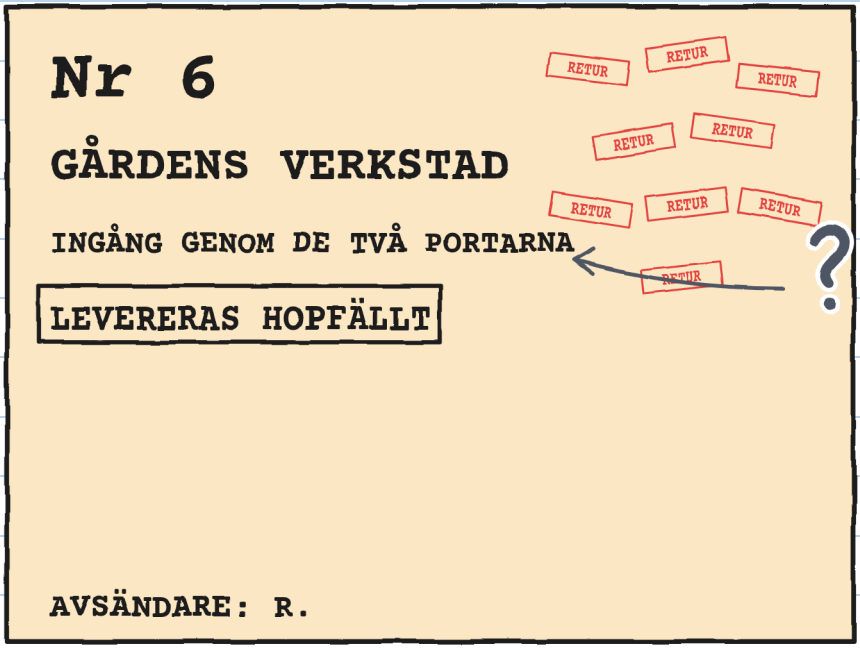
Klockan fem kom Irene och Noa. Irene hade en pärm, en väst full av fickor och en visselpipa runt halsen. Noa hade ett block i ett snöre runt halsen och en turkos penna bakom örat.

Julia och Noa kramades så länge att jag hann mäta det: elva sekunder. Jag stod en bit bort, med anteckningsboken. En anteckningsbok är bra till det också: att ha något i händerna.

– Det här är Gunni, sa Julia. Han kan paket.
– Hej, Gunni som kan paket, sa Noa. Och skrev upp mitt namn i sitt block.

Märta ställde sig på den blå pallen och tog ner nr 6 från sitt hyllplan. En kartong som alla andra.

– Nio stämplar, sa Julia.
– ”De två portarna”, läste Noa. Vilka två portar?

Irene visste inte. Märta inte heller. Jag skrev upp det med ett frågetecken.

– Jag har burit den nio gånger, sa Märta. Måndagar öppnade sömnadsgruppen för mig. Onsdagar kören. Fredagar schacket. ”Verkstaden? Här är det inte.” Ingen skrev på för en verkstad.
– Teatern repeterar på gården, sa Irene. Och på gården finns ingen dörrklocka.

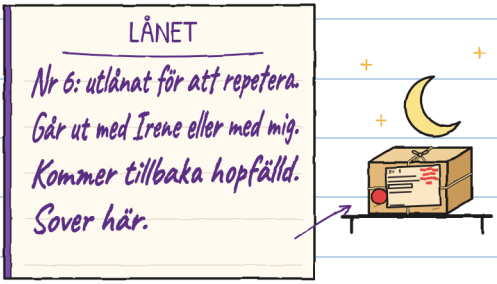
Irene öppnade pärmen och visade Märta ett blad med medborgarhusets stämpel.

– Nu står verkstaden i registret: ”Teaterverkstaden. Ansvarig: Irene”. För en verkstad skriver nu någon på.

– Nu när det finns någon som skriver på, varför bär inte Märta den inuti sin kartong, som Ellas ställ? frågade Julia.
– I min kartong bar jag den nio gånger, sa Märta. Nu bestämmer mottagaren villkoren.
– En hopfällbar miniteater är till för torgen, sa Irene. Mina barn måste klara den på gatan. Klarar de den inte, duger den inte. Och jag skriver inte på det som inte duger.

– Det där har jag hört förut, i ett bageri, sa Märta. Och skrev in sina villkor i registerboken. Etiketten blir kvar på kartongen, och kartongen blir kvar hos Märta.

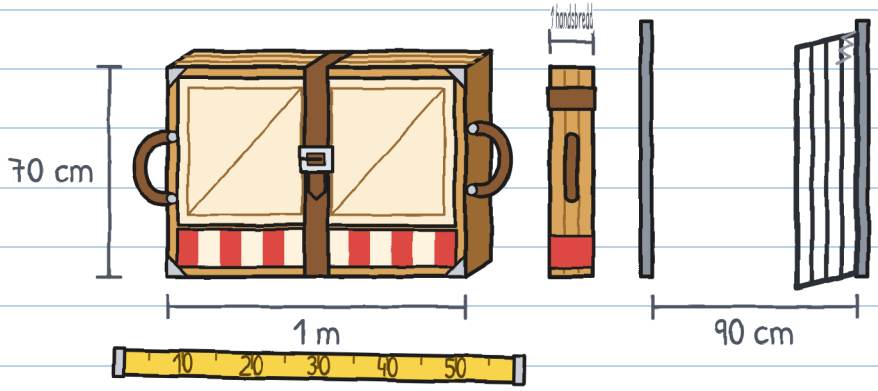

Sover den på hyllan finns i gryningen ingenstans att vända. Kvar på nio stämplar. Jag frågade. –J.

På tisdagen gick vi till gården vid medborgarhuset. Man kommer in från trottoaren genom en järngrind som stängs av sig själv.

Märta ställde kartongen på marken och tog av locket. När miniteatern kom ut ur kartongen växte den, som Ellas ställ. Jag blir inte rädd längre: jag tar fram måttbandet.

MÅTT FÖR NR 6

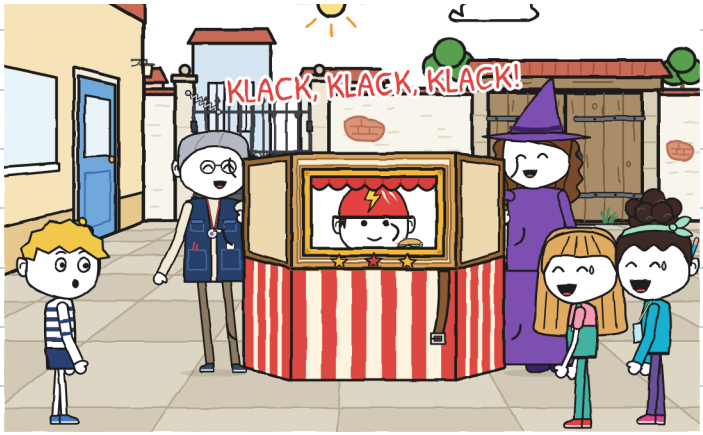

På högkant fick den plats genom grinden. Det var den enkla delen.

Först av allt ville Irene se om den var hel. Hon lossade remmen och vände på det hopfällda byltet. Panelerna slog upp av sin egen tyngd: klack, klack, klack. Det blev en scen med tre väggar, en kort ridå och ett fönster med karm i bakre panelen.

I miniteaterns fönster syntes Totte, som kom förbi med en macka. Han hade munnen full. Han kunde inte hälsa.

– Den är hel, sa Irene. Verkstadens regel: händerna på handtagen. Aldrig på gångjärnen. Och vid vändningar håller någon i remmen.

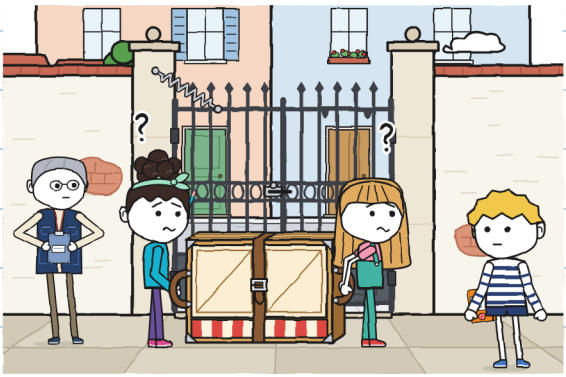
Irene och Märta fällde ihop den och spände fast remmen.

– Vi provar, sa Julia. Noa stod redan vid det andra handtaget.

De räknade till tre och lyfte. De klarade det. De gick ett varv runt gården och kom till grinden. Den var stängd.

Julia tittade på den. Noa tittade på den. Fyra händer, alla upptagna.

Jag stod två meter bort, med två lediga händer och en anteckningsbok.

Jag höll upp grinden med ryggen. De kom igenom. Irene skrev något i pärmen.

Den eftermiddagen uppfann jag apparaten i den här anteckningsboken.

TREMÄTAREN

vem gör vad på varje etapp

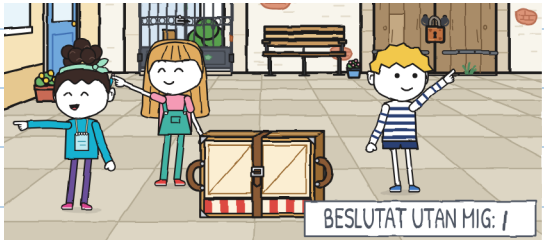
	BÄRA 	NAVIGERA 	RÖJA VÄG
gården, första försöket	Julia och Noa	Julia och Noa	
gården, andra försöket	Julia och Noa	Julia och Noa	Gunni

Två namn som upprepas och en tom ruta: då kan man inte komma förbi. Med rutan ifylld går det.

Och jag skrev upp något annat, mindre: ”En grind kan också hållas upp av en sten”.

Det återstod att förstå etiketten.
– De två portarna är grindens två halvor, sa Julia.
– Båda måste öppnas, sa Noa.
– Vi kan mäta muren först, sa jag.
Vi pekade alla tre. Julia på grinden. Noa på lokalen. Jag på gatan.
– Sen, sa de båda.

Jag gick ensam. Jag gick runt muren och hittade en sak. När jag kom tillbaka skrattade de åt något från innan jag kom hit. Jag öppnade munnen.
– Det är redan bestämt, Gunni, sa Julia. Det är grindens två halvor.
Jag stängde munnen. Och anteckningsboken.

Strecket såg jag två dagar senare. Det var mitt. –J.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Det finns sex storlekar, för 3 till 16 år, och fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L har samma sidor och samma bilder. XL är en roman. Bara sättet att berätta är olika.

STORLEK XXS · PRE-A1
GUNNI SKREV ETT ORD OCH LÄMNADE PLATS. SER DU ORDET "DELAT"?

STORLEK XS · A1
Jag skrev ett enda ord. Jag lämnade en halv sida ledig. Den var inte ledig en enda minut.

STORLEK S · A2
På första sidan skrev jag ett ord. Jag lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Den var inte ledig en enda minut.

STORLEK M · B1
På första sidan skrev jag ett enda ord. Jag lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Den var inte ledig en enda minut.

STORLEK L · B2
På första sidan skrev jag ett enda ord och lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Den var inte ledig en enda minut.

STORLEK XL · B2-C1
Illustrerad roman · 13+

Nivåerna enligt GERS är ungefärliga.

Var och en i sin storlek. Samma miniteater. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com